

Νηλ Σάιμον, *Το παράξενο ζευγάρι*
Θέατρο “Διαδρομή”

Η συνύπαρξη των αταίριαστων αποτελεί κλασική συνταγή του ψυχαγωγικού θεάτρου, την οποία αναμφίβολα ο Νηλ Σάιμον γνωρίζει καλά και χειρίζεται αποτελεσματικά. Το πασίγνωστο και πολυπαιγμένο *Παράξενο ζευγάρι* του αποτελεί ένα από τα λαμπερά παραδείγματα του σύγχρονου αμερικάνικου έργου που διαγράφει αδρά χαρακτήρες, αξιοποιεί συγκρούσεις, ανατέμνει σχέσεις έως του σημείου να παραμένουν αυτές συγκινησιακά διαχειρίσιμες, χρησιμοποιεί τη σωστή δοσολογία χιούμορ και συναισθηματισμού και καλπάζει θεατρικά προς μια λίγο-πολύ αναμενόμενη εξέλιξη.

Στην ουσία, πρόκειται για μία από τις πάμπολλες παραλλαγές του παλαιότατου μπουλμπάρ, στην εκδοχή που ήκμασε πέραν του Ατλαντικού κατά τον αιώνα που έφυγε, με λαμπρά εμπορικά αποτελέσματα παγκοσμίως.

Το *Παράξενο ζευγάρι* είναι από τα καλά δείγματα του είδους, η επιτυχία του οποίου, άλλωστε, οδήγησε το συγγραφέα να το “ξεζουμίσει”, γράφοντας και τη δεύτερη “γυναικεία” εκδοχή του, ώστε οι αναμφιβόλως αβανταδόρικοι πρωταγωνιστικοί ρόλοι να μπορούν να προσφερθούν και σε πρωταγωνίστριες. Άλλωστε, όλη η αποτελεσματικότητα του έργου βασίζεται ακριβώς στη δεξιοτεχνία δύο έμπειρων βιρτουόζων ηθοποιών, οι οποίοι αναλαμβάνοντας τους ρόλους του Όσκαρ και του Φέλιξ, θα προσδώσουν θεατρικό κύρος στην αφρώδη κατασκευή, υποδύμενοι, όχι τόσο χαρακτήρες, όσο θεατρικές συμβάσεις που υποδύονται τους χαρακτήρες αξιοποιώντας στο έπακρον γνώριμες manières και δημιουργώντας τη θεατρική απόλαυση που εισπράττει ευχερώς ο θεατής, όταν η υποκριτική είναι ένα παίγνιο που προτείνεται με την ευχέρεια που πίνει κανείς ένα ποτήρι νερό.

Ο Γιώργος Μιχαλακόπουλος σκηνοθέτησε το έργο με πλήρη επίγνωση της συνταγής, του στόχου, των δυνατοτήτων και των ορίων της. Έφτιαξε μια παράσταση-αφρό και γλέντησε το ντουέτο του με τον Μίμη Χρυσομάλλη, καθώς εδώ και οι δύο νομίμως επαναπαύθηκαν στα κεκτημένα και τη σκηνική τους άνεση. Ο μποέμ και ο ψυχαναγκαστικός, το τυπικό αρσενικό και ο “θήλειος” άνδρας, ο άνετος και ο συγκρατημένος, το ρεμάλι και η “καλή νοικοκυρά”, αναδύθηκαν αυτονοήτως ως παλιοί γνώριμοι στις συγκρούσεις και στη φιλότητά τους. Τον ανδρικό κόσμο τους συμπλήρωσαν, ισορροπώντας επιτυχώς μεταξύ τύπων και χαρακτήρων, ο Γιάννης Θωμάς, ο Δημήτρης Παλαιοχωρίτης και ο Μάκης Αρβανιτάκης, και την αναγκαία θηλυκή αντίθεση προσέθεσαν με περισσή ελαφράδα η Ειρήνη Κονίδου και η Ελεάνα Παπαδοπούλου. Όλα μέσα στο ισοζυγισμένο μεταξύ ρεαλισμού και υπονοούμενης θεατρικότητας σκηνικό του Γιάννη Μετζικώφ.

Η παράσταση είναι ό,τι πρέπει για το έργο. Το ερώτημα είναι αν αξίζει τον κόπο η δεξιοτεχνία καλών ηθοποιών να ξοδεύεται σε κάτι τόσο αυτονόητα αναμενόμενο. Η οικειότητά του είναι θελκτική, αλλά η αλήθεια είναι πως δεν αφήνει τίποτε πίσω του.